

RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH

Warszawa,

IV.511.153.2018.AM

Sąd Okręgowy
I Wydział Cywilny
.....

Powód: Spółka z oo.....

Pozwana: Elżbieta.....

Sygn. akt .....

Wartość przedmiotu sporu: 176.000,00 zł

**SKARGA RZECZNIKA PRAW OBYWATELSKICH
O WZNOWIENIE POSTĘPOWANIA**

zakończony prawomocnym nakazem zapłaty wydanym przez Sąd Okręgowy
w ..., I Wydział Cywilny z dnia 24 października 2012 r.

Na podstawie art. 14 pkt 4 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (t. jedn. Dz. U. z 2017 r. poz. 958 ze zm.), w zw. z art. 7 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (t. jedn. Dz. U. z 2018 r. poz. 1360) dalej k.p.c., stosownie do dyspozycji art. 399 § 1 w zw. z art. 353² k.p.c., wskazując jako podstawę skargi art. 403 §1 pkt 1 k.p.c. oraz alternatywnie – art. 403 § 1 pkt 2 w zw. z art. 404 k.p.c.

wnoszę:

1. o wznowienie postępowania zakończony prawomocnym nakazem zapłaty wydanym przez Sąd Okręgowy z dnia 24 października 2012 r.;

2. o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości;
3. o orzeczenie o zwrocie na rzecz Pozwanej Elżbiety .. świadczenia w kwocie 75.699,79 zł, wyegzekwowanego w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym na podstawie art. 415 k.p.c.;
4. o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z: .....

Uzasadnienie

I. Powódka wystąpiła przeciwko Pozwanej z powództwem o zapłatę. Roszczenie swoje wywodziła z umowy pożyczki z dnia 2 grudnia 2002 r., zawartej przez Pozwaną ze Zbigniewem ..., na kwotę 60.000 zł na okres od 2 grudnia 2002 r. do 29 sierpnia 2012 r., z oprocentowaniem w wysokości 20% w stosunku rocznym. Zabezpieczeniem przedmiotowej umowy był weksel własny „in blanco” wystawiony przez Pozwaną, a wypełniony przez Zbigniewa ... na kwotę 176.000 zł, z terminem płatności do 21 września 2012 r. Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 28 września 2012 r., Zbigniew ... przeniósł na Powódkę przysługującą mu od Pozwanej niespłaconą i wymagalną wierzytelność z tytułu udzielonej pożyczki zabezpieczonej wekslem wystawionym przez Pozwaną, a wypełnionym przez Zbigniewa ... na kwotę 176.000 zł. Sąd Okręgowy nakazem zapłaty z dnia 24 października 2012 r., wydanym w postępowaniu nakazowym zasądził od Pozwanej na rzecz Powódki świadczenie zgodne z żądaniem pozwu. Nakaz zapłaty został Pozwanej doręczony w trybie art. 139 § 1 k.p.c., zaś uprawomocnił się z dniem 30 listopada 2012 r. Wykonanie nakazu zapłaty wierzyciel skierował do egzekucji, którą prowadził Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym .....

W dniu 7 sierpnia 2013 r. Pozwana złożyła na Biurze Podawczym tut. Sądu wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia zarzutów od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym w dniu 24 października 2012 r. Wraz z wnioskiem pozwana złożyła również zarzuty od przedmiotowego nakazu zapłaty, gdzie wskazywała, że nakaz zapłaty został wydany na podstawie sfałszowanej umowy pożyczki z dnia 2 grudnia 2002 r. Ponadto podnosiła, że weksel, który miałby rzekomo zabezpieczać udzieloną jej pożyczkę przez Zbigniewa .. na kwotę 60.000 zł, także został przerobiony. Postanowieniem z dnia 28 października 2013 r. powyższy wniosek o przywrócenie terminu oraz zarzuty od nakazu zapłaty zostały odrzucone. Wniosek Pozwanej o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia postanowienia z dnia 28 października 2013 r. został odrzucony postanowieniem z dnia 20 grudnia 2013 r. Następnie pismem z dnia 3 lutego 2014 r. (data nadania pisma w placówce operatora publicznego) Pozwana złożyła wniosek o wstrzymanie wykonania nakazu zapłaty w części dotyczącej egzekucji z prawa własności nieruchomości położonej w .... Postanowieniem z dnia 7 lutego 2014 r. wniosek został oddalony.

Pozwana dwukrotnie próbowała doprowadzić do wznowienia postępowania w sprawie. Skarga z dnia 12 stycznia 2015 r. została przez Pozwaną oparta na przesłance z art. 403 § 1 pkt 1 k.p.c. i odrzucona postanowieniem tut. Sądu z dnia 12 kwietnia 2016 r. Natomiast skarga z dnia 6 listopada 2017 r., oparta na przesłance z art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c. została odrzucona przez tut. Sąd postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2018 r. W uzasadnieniu tego orzeczenia tut. Sąd wskazał, między innymi, że faktyczną podstawą skargi była przesłanka z art. 403 § 1 pkt 1 k.p.c., tj. oparcie wyroku na dokumencie podrobionym lub przerobionym.

II. Skarga Rzecznika Praw Obywatelskich została oparta na przesłance wymienionej w art. 403 § 1 pkt 1 k.p.c. Nakaz zapłaty został wydany na podstawie dokumentu podrobionego. Okoliczność ta wynika wprost z wyroku Sądu Rejonowego z dnia 28 września 2016 r. Wyrokiem tym, prawomocnym z dniem 2 sierpnia 2017 r., Sąd uznał Zbigniewa .. za winnego tego, że „dnia 28 września 2012 r. w S., przedłożył Dariuszowi ..., reprezentującemu .... sp. z o.o. jako autentyczną, uprzednio sfałszowaną poprzez naniesienie na blankiecie podpisanym „in blanco” przez Elżbietę .. pisemną umowę pożyczki kwoty 60.000,00 zł, zawartą rzekomo pomiędzy Elżbietą ... i Zbigniewem .., a datowaną na 2 grudnia 2002 r., na której wpisał dane stron, termin trwania umowy i wysokość udzielonej pożyczki w kwocie 60.000,00 zł oraz wysokości odsetek, która to czynność opisana w dokumencie faktycznie nie miała miejsca, a także przedłożył wypełniony niezgodnie z wolą wystawcy weksel datowany na 17 września 2012 r. na kwotę 176.000,00 zł służącym jako zabezpieczenie przedmiotowej umowy pożyczki, który to weksel został podpisany przez pokrzywdzoną jako zabezpieczenie innej umowy, dokonując w ten sposób sprzedaży rzekomo przysługującej mu od Elżbiety ... wierzytelności na rzecz ...Sp. z o.o. za kwotę 138.000,00 zł płatną do 28 września 2014 r. z warunkiem, iż w przypadku nieuzyskania zapłaty od dłużniczki, wierzytelność wraca do jej zbywcy, celem wyegzekwowania od Elżbiety ... nienależnego zobowiązania w wyniku czego doszło do uzyskania przez .... spółkę z o.o. nakazu zapłaty z dnia 24 października 2012 r. wydanego przez Sąd Okręgowy zobowiązującego Elżbietę .... do zapłaty na rzecz ..... Sp. z o.o. kwoty 176.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami, czym doprowadził Elżbietę ..... do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w w/w kwocie, działając na szkodę Elżbiety .., tj. popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.” Za przedmiotowe przestępstwo Zbigniew ... został skazany na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny 200 stawek dziennych po 50 zł. Wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 3 lat.

dowód: poświadczona urzędowo kopia wyroku Sądu Rejonowego z dnia 28 września 2016 r. wraz ze stwierdzeniem prawomocności (oryginał w aktach sprawy).

Stosownie do treści art. 11 k.p.c. ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd

w postępowaniu cywilnym. Jednakże osoba, która nie była oskarżona, może powoływać się w postępowaniu cywilnym na wszelkie okoliczności wyłączające lub ograniczające jej odpowiedzialność cywilną.

W doktrynie wskazuje się na dwie sytuacje określające rodzaj i zakres wpływu wyroku karnego na wyrok cywilny. Pierwsza ma miejsce w przypadku, w którym jedno zdarzenie, np. to samo przestępstwo, uzasadnia dla sprawcy odpowiedzialność karną i obowiązek naprawienia szkody. Druga ma miejsce w sytuacji, w której podstawą roszczeń cywilnoprawnych jest ten sam stosunek prawny, tj. okoliczność faktyczna podlegająca tej samej ocenie prawnej (np. normy cywilnoprawne, które przyjmują jako warunek określonego skutku – popełnienie przestępstwa, np. art. 442¹ § 2, art. 928 § 1 k.c., art. 52 § 1 pkt 2 k.p., art. 18 k.s.h., art. 403 § 1, art. 404 k.p.c.). W odniesieniu do pierwszej sytuacji wyrok karny nie zawsze będzie bezpośrednio stanowił podstawę wyroku cywilnego z uwagi na odmienne przesłanki odpowiedzialności karnej i odpowiedzialności odszkodowawczej. W drugiej sytuacji, gdy podstawę roszczeń stanowi ten sam stosunek prawny, orzeczenie karne musi być poczytane za podstawę orzeczenia cywilnego (S. Glaser, O prejudycjalności wyroków karnych, PPC 1934, Nr 13, s. 387–388).

„Istota mocy wiążącej wyroków karnych wyrażona w art. 11 k.p.c. polega na tym, że sąd rozpoznający sprawę cywilną musi przyjąć, iż skazany popełnił przestępstwo przypisane mu wyrokiem karnym” (wyr. SN z 14 kwietnia 1977 r., IV PR 63/77, Legalis nr 20015). Sąd zatem nie może samodzielnie dokonywać ustaleń i oceny co do tych okoliczności (faktów), które wynikają z ustaleń zawartych w sentencji prawomocnego wyroku skazującego i przesądzają o popełnieniu przestępstwa (K. Piasecki, Niektóre aspekty, s. 245 i n.; W. Siedlecki, Stosunek postępowania, s. 21; K. Chwalibogowski, Ustalenia faktyczne, s. 54; T. Ereciński, w: T. Ereciński (red.), Kodeks, t. I, 2012, s. 167–168). Okoliczności te nie mogą być więc przedmiotem postępowania dowodowego oraz wyłączają możliwość dowodzenia okoliczności sprzecznych z tymi, które ustalił sąd karny.

Z sentencji przytoczonego wyroku skazującego bezsprzecznie wynika, że umowa pożyczki kwoty 60.000,00 zł, zawarta rzekomo pomiędzy Elżbietą ... i Zbigniewem .... w dniu 2 grudnia 2002 r., przedłożona przedstawicielowi ..... Sp. z o.o. jako autentyczna, została uprzednio sfalszowana przez Zbigniewa .... Nadto, z sentencji wynika niezbicie, że przedłożony - jako stanowiący zabezpieczenie tej umowy pożyczki weksel własny „in blanco” podpisany przez Elżbietę ....został wypełniony niezgodnie z jej wolą i w istocie stanowił zabezpieczenie innej umowy.

Zgodnie z art. 403 § 1 pkt 1 k.p.c., można żądać wznowienia na tej podstawie, że wyrok został oparty na dokumencie podrobionym lub przerobionym albo na skazującym wyroku karnym, następnie uchylonym. Za dokument podrobiony uznaje się dokument sporządzony w całości przez inną osobę niż ta, od której ma pochodzić. Natomiast przerobienie dokumentu polega na dokonaniu zmian w jego treści; z punktu widzenia

postępowania wznowieniowego istotne jest jednak, aby sąd rozpoznający sprawę oparł się na treści takiego dokumentu, a dokument musi wywrzeć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia (postanowienie SN z 29 sierpnia 2013 r., I CZ 72/13, Legalis nr 924559).

Nie ulega wątpliwości, że podrobiona umowa pożyczki z dnia 2 grudnia 2002 r. oraz wypełniony na kwotę 176.000,00 zł niezgodnie z wolą wystawcy (porozumieniem wekslowym) weksel własny „in blanco”, stanowiły podstawę wydania przez tut. Sąd nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym w dniu 24 października 2012 r. Wpływ obu dokumentów na treść przedmiotowego orzeczenia jest zatem istotny. Gdyby Zbigniew .... nie podrobił umowy pożyczki z dnia 2 grudnia 2002 r. oraz nie wypełnił niezgodnie z wolą Pozwanej weksla „in blanco”, a następnie nie przedłożył owej umowy jako autentycznej przedstawicielowi Powódki, nie doszłoby do wytoczenia powództwa przeciwko Pozwanej, a w konsekwencji wydania nakazu zapłaty nakazującego Pozwanej zapłatę kwoty 176.000,00 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu. Na marginesie należy dodać, że okoliczność, iż na skutek przedłożenia przedstawicielowi Powódki podrobionej umowy oraz wypełnionego niezgodnie z wolą Pozwanej weksla „in blanco” doszło do uzyskania przez Powódkę nakazu zapłaty z dnia 24 października 2012 r. w sprawie, zobowiązującego Pozwaną do zapłaty na rzecz Powódki kwoty 176.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami, wynika także z prawomocnego wyroku skazującego Sądu Rejonowego z dnia 28 września 2016 r.

W tym miejscu wskazać trzeba, że Rzecznikowi znane jest stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym **„Możliwość żądania wznowienia postępowania na tej podstawie, że wyrok został oparty na dokumencie podrobionym lub przerobionym, nie dotyczy sytuacji, gdy zarzut fałszu dokumentu był zgłoszony w dotychczasowym postępowaniu i został przez sąd uznany za bezzasadny. W takiej sytuacji można by oprzeć skargę o wznowienie postępowania tylko na wykryciu nowych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych (art. 403 § 2 KPC), świadczących o tym, że pogląd sądu o prawdziwości dokumentu był błędny, albo na wykryciu prawomocnego wyroku karnego, skazującego za podrobienie lub przerobienie dokumentu.”** (wyrok SN z dnia 22 grudnia 1970 r., III CRN 327/70, Legalis nr 15052). W sprawie niniejszej, Pozwana już w zarzutach od nakazu zapłaty wskazywała na okoliczność sfalszowania przez Zbigniewa .... umowy pożyczki z dnia 2 grudnia 2002 r. oraz przerobienia weksla in blanco stanowiącego jej zabezpieczenie. Niemniej jednak, z uwagi na odrzucenie wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia zarzutów oraz samych zarzutów od nakazu zapłaty kwestia ta nie była merytorycznie badana przez tut. Sąd. Chociaż zatem zarzut fałszu dokumentu został zgłoszony w dotychczasowym postępowaniu, nie został oceniony przez Sąd, a tym bardziej uznany za bezzasadny. W konsekwencji, obecnie możliwe jest żądanie wznowienia postępowania na podstawie przesłanki oparcia orzeczenia – nakazu zapłaty na dokumencie podrobionym.

Warto także w tym miejscu zwrócić uwagę na fakt, że zgodnie z przeważającym w orzecznictwie sądowym poglądem obie podstawy wznowienia określone w art. 403 § 1 k.p.c., tj. oparcie wyroku na dokumencie podrobionym lub przerobionym oraz uzyskanie wyroku za pomocą przestępstwa, traktowane są jako podstawy odrębne (postanowienie SN z dnia 12 marca 2009 r. sygn. akt V CZ 8/09, LEX nr 512970; postanowienie SN z dnia 14 czerwca 1963 r., II CZ 63/63, "Nowe Prawo" z 1965 r., nr 6, s. 709 oraz postanowienie SN z dnia 15 grudnia 2000 r., IV CKN 1418/00, nie publ.). Zdaniem Sądu Najwyższego, wprowadzenie podrobienie lub przerobienie dokumentu jest przestępstwem określonym w art. 270 § 1 k.k., to jednak wymienienie w art. 403 § 1 k.p.c. odrębnie oparcia wyroku na dokumencie podrobionym lub przerobionym i uzyskania wyroku za pomocą przestępstwa nakazuje przyjąć, że ta druga podstawa wznowienia nie obejmuje przestępstwa polegającego na podrobieniu lub przerobieniu dokumentu, gdy podrobiony lub przerobiony dokument stanowił podstawę faktyczną wyroku. Wskazanie podrobienia lub przerobienia dokumentu jako oddzielnej podstawy wznowienia byłoby zbyteczne, gdyby podrobienie lub przerobienie dokumentu mieściło się w pojęciu przestępstwa, o którym mowa w art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c.

Jednakże zwrócić należy uwagę, że podstawą wydania nakazu zapłaty był, prócz podrobionej umowy pożyczki, wypełniony niezgodnie z wolą wystawcy (Elżbiety ...) weksel „in blanco”, co zostało zakwalifikowane jako przestępstwo z art. 270 § 2 k.k. Zdaniem części doktryny, uzupełnienie weksla „in blanco” w sposób sprzeczny z porozumieniem wekslowym, jako przestępstwo określone w art. 270 § 2 k.k., nie stanowi podstawy wznowienia określonej w art. 403 § 1 pkt 1 k.p.c. Przy spełnieniu rygorów z art. 404 k.p.c. może natomiast stanowić podstawę wznowienia, o jakiej mowa w art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c., tj. uzyskanie wyroku za pomocą przestępstwa (por. Kodeks postępowania cywilnego. Tom I. Komentarz. Art. 1–366, pod red. prof. dr hab. Andrzeja Marciniaka, prof. dr hab. Kazimierza Piaseckiego, C.H. Beck, Wydanie 7). Biorąc zatem pod uwagę, że przestępstwo z art. 270 § 2 k.k., popełnione przez Zbigniewa ... zostało ustalone prawomocnym wyrokiem skazującym, żądanie wznowienia postępowania na podstawie art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 404 k.p.c. mogłoby być jak najbardziej zasadne.

Z tego względu, z ostrożności procesowej, jako alternatywną podstawę wznowienia postępowania w niniejszej sprawie Rzecznik wskazuje także art. 403 § 1 pkt 2 w zw. z art. 404 k.p.c.

III. Rzecznik Praw Obywatelskich wskazuje również, że określony w art. 407 § 1 k.p.c. termin wniesienia skargi o wznowienie został w niniejszej sprawie dochowany. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęty jest pogląd, że termin do wniesienia skargi o wznowienie przez prokuratora (a zatem również przez Rzecznika) nie jest uzależniony od terminu przewidzianego dla strony. Szczególnie dobitnie wyrażono to w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2009 r., II CSK 590/08 (LEX nr 599759)

„Prokurator zajmuje samodzielną pozycję w postępowaniu cywilnym, a wytaczając powództwo, staje się stroną tego postępowania. Podobnie należy ocenić sytuację, gdy prokurator wnosi (...) skargę o wznowienie postępowania, w którym nie uczestniczył. Również w takim wypadku zajmuje on samodzielną pozycję strony postępowania. W konsekwencji termin określony w art. 407 § 1 k.p.c. biegnie dla prokuratora od dnia, w którym dowiedział się on o wyroku”. Powołując się na dyspozycję art. 14 pkt. 4 ustawy o Rzeczniku Praw Obywatelskich oraz art. 7 k.p.c. powyższe orzeczenie odnieść należy analogicznie do sytuacji procesowej Rzecznika.

Pełnomocnik Pozwanej r. pr. poinformował Rzecznika o wydaniu przeciwko Pozwanej przedmiotowego nakazu zapłaty opartego na dokumencie podrobionym w piśmie z dnia 20 czerwca 2018 r. Powyższe pismo zostało doręczone do Biura Rzecznika Praw Obywatelskich **w dniu 22 czerwca 2018 r.**

dowód: poświadczona urzędowo kopia pisma pełnomocnika Pozwanej do Rzecznika opatrzona prezentatą Biura Rzecznika.

Należy zatem przyjąć, że termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania przez Rzecznika Praw Obywatelskich upływa z dniem 22 września 2018 r., a więc został w niniejszej sprawie zachowany.

Ponadto, okoliczność dwukrotnego odrzucenia skargi o wznowienie postępowania, składanej przez Pozwaną, nie uniemożliwia złożenia niniejszej skargi przez Rzecznika. Zgodnie bowiem ze stanowiskiem Sądu Najwyższego *„Postanowienie o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania nie stoi na przeszkodzie jej wniesieniu w terminie określonym w art. 407 k.p.c., niezależnie od powodu jej odrzucenia”* (postanowienie SN z dnia 14 stycznia 2009 r., IV CZ 109/08, Legalis nr 232453).

Na koniec niniejszych rozważań poświęconym kwestiom formalnym, konieczne jest odniesienie się do przepisu określającego granice czasowe korzystania z prawa do żądania wznowienia postępowania. Zgodnie z art. 408 k.p.c. w brzmieniu nadanym przez art. 1 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 187), która weszła w życie z dniem 15 lutego 2017 r., po upływie lat dziesięciu od dnia uprawomocnienia się wyroku nie można żądać wznowienia, z wyjątkiem przypadku, gdy strona była pozbawiona możliwości działania lub nie była należycie reprezentowana. Z kolei stosownie do treści art. 2 ustawy nowelizującej w sprawach wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, w których do dnia jej wejścia w życie nie upłynął termin określony w art. 408 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, stosuje się przepis art. 408 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

W sprawie niniejszej nakaz zapłaty uprawomocnił się z dniem 30 listopada 2012 r. Termin pięcioletni na złożenie skargi o wznowienie postępowania, który przewidywał przepis art. 408 k.p.c. w brzmieniu sprzed nowelizacji, upłynąłby zatem z dniem 30 listopada 2017 r. W dniu wejścia w życie ustawy nowelizującej, tj. 15 lutego 2017 r. termin powyższy jeszcze nie upłynął. W konsekwencji, w sprawie niniejszej zastosowanie znajdzie dziesięcioletni termin do żądania wznowienia postępowania, który w chwili obecnej jeszcze nie upłynął.

IV. Stosownie do treści art. 415 zd. 1. k.p.c. uchylając lub zmieniając wyrok, sąd na wniosek skarżącego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie orzeka o zwrocie spełnionego lub wyegzekwowanego świadczenia lub o przywróceniu stanu poprzedniego. Postanowieniem z dnia 17 listopada 2017 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym ..... stwierdził umorzenie postępowania w sprawie, na podstawie art. 823 k.p.c.

dowód: kopia postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym z dnia 17 listopada 2017 r.

W toku postępowania egzekucyjnego od Pozwanej została wyegzekwowana kwota 75.699,79 zł.

dowód: kopia pisma Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym..... z 12 września 2018 r.

V. W ocenie Rzecznika Praw Obywatelskich, powyżej przywołane okoliczności w pełni uzasadniają wniosek o wznowienie postępowania zakończony prawomocnym nakazem zapłaty wydanym przez Sąd Okręgowy z dnia 24 października 2012 r., w postępowaniu nakazowym.

Jednocześnie stan faktyczny niniejszej sprawy, a w szczególności brak istnienia zobowiązania po stronie Pozwanej, która nie złożyła oświadczenia woli o zawarciu umowy w dniu 2 grudnia 2002 r. o treści przedłożonej przez Zbigniewa ... Dariuszowi ....., reprezentującemu .....Sp. z o.o., jak też nie wyraziła zgody na wypełnienie weksla datowanego na 17 września 2012 r. na kwotę 176.000,00 zł, w pełni uzasadnia żądanie zmiany kwestionowanego nakazu zapłaty poprzez jego uchylenie i oddalenie powództwa w całości. Ponadto sytuacja, w której Pozwana jest prawomocnie zobowiązana do spłaty zobowiązania, którego oczywiście nie zaciągnęła – a co więcej, zobowiązanie to powstało w wyniku przestępstwa popełnionego na szkodę Pozwanej, stwierdzonego prawomocnym wyrokiem skazującym – godzi w konstytucyjne prawo Pozwanej do sprawiedliwego rozstrzygnięcia jej sprawy przez Sąd (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) oraz konstytucyjnie chronione jej prawa majątkowe (art. 64 ust. 2 Konstytucji RP). Zdaniem Rzecznika, utrzymanie nakazu zapłaty wydanego w sprawie

nie daje się także pogodzić z zasadami praworządnego państwa realizującego zasady sprawiedliwości społecznej (art. 2 Konstytucji RP).

Mając zaś na względzie, że w toku postępowania egzekucyjnego została od Pozwanej wyegzekwowana kwota 75.699,79 zł, także wniosek o zwrot wyegzekwowanego świadczenia jest w pełni zasadny.

Wobec powyższego, Rzecznik Praw Obywatelskich wnosi, jak na wstępie.

Załączniki: